

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Godbijīga attieksme pret visu svēto

Elders Uliss Soaress
no Divpadsmi apustuļu kvoruma

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

Godbijīga attieksme pret visu svēto veicina patiesu pateicību, sniedz pārpārēm laimes, vedina mūsu prātus gūt atklāsmi un ienes lielāku prieku mūsu dzīvē.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verberevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest manifestation of a vital spiritual quality; it is a

2. Mozus grāmatā mēs kopā ar Mozu esam ceļā uz Horeba kalna nogāzēm, taču tad viņš novēršas no ikdienas rūpēm — ko līdzīgu mums visiem vajadzētu būt gataviem darīt, — lai aplūkotu degošu krūmu, kas nesadeg liesmās. Kad viņš pietuvojās, „Tas Kungs ... sauca tam no krūma un sacīja: „Mozu, Mozu!” Un viņš teica: „Te es esmu.” Un Tas Kungs sacīja: ... „Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme.”” Ar lielu godbijību, pazemību un izbrīnu Mozus novilkā apavus un gatavojās uz klausīt Tā Kunga vārdu un piedzīvot Viņa svēto klātbūtni.

Šī svētā kalna epifānija bija apbrīnu un godbijību raisoša pieredze un galvenais elements Mozus dievišķās identitātes atskārsme un viņa pārtapšanā no pazemīga ganiņa par spēcīgu pravieti, atklājot viņa jauno dzīves ceļu. Tāpat arī mūsu māceklika var iemantot augstāku garīgu pakāpi, padarot godbijības tikumu par sava garīgā rakstura svētu daļu.

Vārds godbijībair cēlies no latīņu darbības vārdarevereri, kas nozīmē „stāvēt bijībā”. Eviņģēlija izpratnē šī definīcija saplūst ar dziļas cieņas, mīlestības un pateicības sajūtu vai attieksmi. Šāda izpausme pret svēto, ko izrāda tie, kam ir nožēlas pilna sirds un dziļa uzticība Dievam un Jēzum Kristum, vairo prieku viņu dvēselēs.

Cieņa pret svētām lietām ir visspilgtākā garīgās kvalitātes izpausme; tā ir blakus efekts mūsu

by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence

saiknei ar svētumu un atspoguļo mūsu mīlestību un tuvību ar mūsu Debesu Tēvu un mūsu Glābēju Jēzu Kristu. Tas ir arī viens no dvēseles visaugstākajiem pārdzīvojumiem. Šāds tikums mūsu domas, sirdi un dzīvi vērš uz Dievu. Patiesībā godbijība nav tikai garīguma aspekts, tas ir pamatu pamats, uz kā tiek veidots garīgums, radot personisku saikni ar dievišķo, kā to māca mūsu bērni, kad viņi dzied: „Kad godbijīgs esmu, man līdzās ir Dievs un prieku man sirsniņa jūt.”

Mēs, Jēzus Kristus mācekļi, esam aicināti izkopt godbijības dāvanu savā dzīvē, lai atvērtos dziļākām attiecībām ar Dievu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu, vienlaikus stiprinot savu garīgo raksturu. Ja mūsu sirdī būtu vairāk šādu jūtu, mūsu dzīvē neapšaubāmi būtu vairāk prieka un gandarījuma un būtu mazāk vietas bēdām un skumjām. Mums jāatceras, ka cieņas izrādīšana visam svētajam piešķir jēgu daudzām mūsu ikdienas darbībām un stiprina mūsu pateicību — raisot bijību, cieņu un mīlestību pret augstākām un svētākām lietām.

Diemžēl mēs dzīvojam pasaulē, kurā cieņas izrādīšana svētajam kļūst arvien retāka. Patiesībā pasaule cildina necienīgus cilvēkus, par ko liecina jebkura tabloīda žurnāla, televīzijas raidījuma vai interneta publikācija. Cieņas trūkums pret svētumu rada aizvien vieglprātīgāku attieksmi un uzvedību, kas vienu paaudzi var strauji iedzīt apātijā un nākamo paaudzi — nelaimē.

Necieņa var arī saraut saites, ko nodrošina derības ar Dievu, un mazināt mūsu atbildības sajūtu Dieva priekšā. Līdz ar to mēs riskējam — rūpēties tikai par savu komfortu, apmierināt savu nekontrolēto apetīti un galu galā nonākt necienīgā vietā, kad nicinām visu svēto, pat Dievu un līdz ar to arī savu dievišķo — Debesu Tēva bērnu — dabu. Necieņa pret svētām lietām brūgē pretinieka ceļu, jo traucē mūsu jūtīgajiem atklāsmes kanāliem, kas ir ļoti svarīgi mūsu garīgajai izdzīvošanai mūsdienās.

Svētajos Rakstos ir labi aprakstīta cieņas pret visu svēto nozīme un svarīgums. Viens piemērs Mācībā un Derībās norāda, ka cieņa pret mūsu Debesu Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu ir būtisks

toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him.

tikums celestiālās valstības iemantošanai.

Baznīcā mēs cenšamies Tēvam un Dēlam parādīt visaugstākā svētuma godu un cieņu visos aspektos, ieskaitot to, kā mēs atainojam Viņus. Svētā Gara vadībai ir izšķiroša nozīme, nosakot, kā šiem attēliem jāatspoguļo Tēva un Dēla svētā būtība, raksturs un dievišķās īpašības. Mēs ļoti rūpīgi izvairāmies no tādu elementu attēlošanas, kas varētu novērst uzmanību no mūsu Debesu Tēva un Viņa Dēla Jēzus Kristus un viņu mācībām, tostarp no tā, kā mēs izmantojam tehnoloģiju piedāvātos, modernos rīkus, piemēram, mākslīgā intelekta (MI) izmantošanu saturā un attēlu radīšanai.

Tas pats princips ir piemērojams jebkuram informācijas avotam, kas pieejams, izmantojot Baznīcas oficiālos saziņas kanālus. Katra mācību stunda, grāmata, rokasgrāmata un vēstījums tiek rūpīgi izstrādāts un apstiprināts Gara vadībā, lai nodrošinātu, ka mēs saglabājam Jēzus Kristus evaņģēlija svētos tikumus, vērtības un standartus. Nesenajā vēstījumā Baznīcas jauniešiem elders Deivids A. Bednārs mācīja: „Lai orientētos šajā sarežģītajā garīguma un tehnoloģiju krustpunktā, pēdējo dienu svētajiem vajadzētu pazemīgi un ar lūgšanu (1) apzināt evaņģēlija principus, kas sniegs vadību mākslīgā intelekta izmantošanā, un (2) no visas sirds tiekties pēc Svētā Gara klātbūtnes un atklāsmes, kas ir garīgā dāvana.”

Dārgie brāļi un māsas, lai cik sarežģītas ir kļuvušas modernās tehnoloģijas, tās vienkārši nespēj atdarināt brīnumu, bijību un apbrīnu, kas piemīt tādai godbijībai, kāda rodama Svētā Gara ietekmē. Mums, Kristus sekotājiem, ir jāuzmanās, lai, neatbilstoši izmantojot mākslīgā intelekta radīto saturu un attēlus, nevājinātu savu saikni ar Dievu un Viņa Dēlu. Mums jāatceras, ka pašaušanās uz mūsdienu tehnoloģiskajām „miesas rokām” ir neadekvāts un necienīgs aizstājējs iedvesmai, pamācībai un liecībai, ko var saņemt tikai ar Svētā Gara spēku. Nefijs paziņoja: „Ak Kungs, es esmu palāvējis uz Tevi, un es palāušos uz Tevi mūžīgi. Es nepalāušos uz miesīgu roku.”

Kādā citā atklāsmē pravietis Džozefs Smits saņēma norādījumus, ka tempļiem, kas celti Tam Kungam, jābūt Viņa godbijības vietai. Visā savas

Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual change in our discipleship as we regularly wor-

kalpošanas laikā mūsu dārgais praviets, prezidents Rasels M. Nelsons, ir stingri uzsvēris, ka mēs godbijīgi pielūdzam svētajā templī. Tā Kunga namā mēs mācāmies par ieiešanu Tēva un Dēla svētajā klātbūtnē. Man vienmēr ir šķitis pamācoši un pat iedvesmojoši, ka viena no pirmajām darbībām, ko mēs veicam, ieejot templī un gatavojoties piedalīties svētajos priekšrakstos, ir apavu novilkšana un pārgērbšanās baltās drēbēs. Tāpat kā Mozus, mēs varam atzīt, ka, novelkot savus pasaulīgos apavus, mēs nostājamies uz svētas zemes un aizsākas augstāka un svētāka pārveide.

Brāļi un māsas, mums nav jākāpj kalna virsotnē — kā Mozum, lai apjaustu cieņu pret visu svēto un lai mūsu mācekļa piedzīvotu dziļāku garīguma un dievbijības izpausmi. Mēs to varam rast, piemēram, pasargājot savu mājas vidi no pasaules ietekmes. To var panākt, sirsnīgi un dedzīgi lūdzoties mūsu Debesu Tēvam Jēzus Kristus Vārdā un cenšoties labāk iepazīt mūsu Glābēju, citīgi studējot Dieva vārdu, kas atrodams Svētajos Rakstos un mūsu praviešu mācībās. Turklāt šādu garīgu pārveidi varam piedzīvot, ja cenšamies ievērot derības, ko esam noslēguši ar To Kungu, dzīvojot paklausībā baušļiem. Šie centieni var ienest mūsu sirdī klusu un noteiktu mieru. Koncentrēšanās uz šādām darbībām noteikti var palīdzēt pārtapt mūsu mājām par godbijīgām garīgā patvēruma vietām — personīgām ticības svētvietām, kurās mājā Gars, — līdzīgi, kā Mozus to pieredzēja kalnā.

Šādu garīgu pārveidi mēs varam piedzīvot arī tad, kad uzticīgi piedalāmies Baznīcas dievkalpojumā, tostarp noskaņojot savu sirdi Kungam, sirsnīgi dziedot svētās garīgās dziesmas. Novēršoties no pasaulīgajiem traucēkļiem — līdzīgi, kā to darīja Mozus, — it īpaši no mobilajiem telefoniem un visa, kas nav saskaņā ar šo svēto brīdi, mēs varam pilnībā pievērsties Svētā Vakarēdiena pieņemšanai — ar prātu un sirdi, kas vērsta uz Glābēju un Viņa izpirkuma upuri, kā arī uz mūsu pašu derībām. Šāda sakramentāla koncentrēšanās veicinās godbijīgu atjaunotību ar Glābēju un padarīs sabatu par prieku, un pārveidos mūsu dzīvi.

Tādējādi mēs varam piedzīvot šīs garīgās pārmaiņas savā mācekībā, regulāri pielūdzot Tā

ship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

Kunga nama kalnā — mūsu svētajos tempļos — un cenšoties dzīvot ar derības palāvību, īpaši tad, kad saskaramies ar mirstīgās dzīves pārbaudījumiem.

Mēs ar sievu esam personīgi piedzīvojuši svētus godbijības brīžus, cenšoties pielietot šos principus savā dzīvē, kas ir veicinājuši nozīmīgas pārmaiņas mūsu mācekļībā. Atceros, gluži kā vakar, kad gāju cauri kapsētai — pirms mūsu otrā bērna apbedīšanas, kurš piedzima priekšlaicīgi un neizdzīvoja, — kamēr mana sieva vēl atveseļojās slimnīcā. Atceros, ka ļoti dedzīgi un godbijīgi lūdzos Dievam, tiecoties pēc palīdzības, lai tiktu galā ar šo sarežģīto pārbaudījumu. Tajā mirklī es savā sirdī saņēmu skaidru un spēcīgu garīgo pārliecību: Mūsu dzīvē viss būs labi, ja es un mana sieva izturēsim, gūstot prieku, kas rodams, dzīvojot saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju. Tas, kas tolaik šķita nomācošs, skumjš izaicinājums, pārtapa par svētu, godbijīgu pieredzi, par stūrakmeni, kas palīdzēja uzturēt mūsu ticību un deva mums pārliecību par derībām, ko esam noslēguši ar Kungu, un par Viņa apsolījumiem man un manai ģimenei.

Mani brāļi un māsas, godbijīga attieksme pret visu svēto veicina patiesu pateicību, sniedz pārpārēm laimes, vedina mūsu prātus gūt atklāsmi un ienes lielāku prieku mūsu dzīvē. Tā ļauj mums stāvēt uz svētas zemes un mūsu sirdij tiekties augšup — pie Dieva.

Es apliecinu jums: cenšoties iekļaut šādu tikumu savā ikdienas dzīvē, mēs kļūsim vēl pazemīgāki, padziļināsim savu izpratni par Dieva gribu attiecībā uz mums un stiprināsim savu palāvību attiecībā uz solījumiem, kas izriet no derībām, kuras esam noslēguši ar To Kungu. Es liecinu: kad mēs pieņemsim šo dāvanu — godbijību pret visu svēto — vai nu Tā Kunga nama kalnā, vai sanāksmju namā, vai savās mājās, mūs pārņems pārsteidzošs apbrīns un bijība, izjūtot vienotību ar mūsu Debesu Tēvu un Jēzu Kristu pilnīgā mīlestībā. Es godbijīgi apliecinu šīs patiesās mācības mūsu Glābēja un Pestītāja Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.